

PAULA
HAWKINS

Sokea
piste

Suomentanut Antti Autio



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

Blind Spot

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-47431-9

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023



OSA 1

Heinäkuu

1

Jake Pritchard oli kuollut.

Hänen ruumiinsa virui avokeittiön lattialla aivan olohuoneen tuntumassa. Kalmo oli vielä lämmin, ja murskaksi iskeytyn kallon ympärille oli muodostunut suuri verilammikko. Jake ei enää nousisi sijaltaan.

Ryan Pearce oli polvillaan Jakesta vuotaneen hurmeen muodostamassa tahmeassa lätäkössä. Hänellä oli oikeassa kädessään kännykkä ja vasemmassa vereen tahriutunut painava lasiesine.

Ryan oli ruumiin vieressä vielä silloinkin, kun ensihoitajat ryntäsivät sisään. Hän tärisi, ja hänen kasvonsa olivat vitivalkeiset. Hoitajat totesivat nopeasti, ettei ilmeettömin silmin tyhjyyteen tuijottavan vainajan hyväksi voinut tehdä enää mitään, ja kohdistivat huomionsa sen jälkeen Ryaniin.

He kysyivät, oliko Ryan loukkaantunut. Mitä ihmettä talossa oikein oli tapahtunut? Milloin hän oli saapunut paikalle? Mitä hän oli nähnyt tai kuullut? Oliko talossa ollut

muita ihmisiä? Ryan ei vastannut mitään, puisteli vain päätänsä. Näytti siltä ettei hän kyennyt puhumaan, saati käsittämään mitä hänelle parhaillaan tapahtui.

Hoitajat juttelivat hänelle lempeästi. Toinen heistä auttoi hänet varovasti pystyyn, otti samalla lasiesineen hänen kädestään ja pani sen muovipussiin. Hoitaja huomasi, että esineen jalustaan oli kaiverretty teksti: *Jake Pritchard, vuoden paras esikoiskäsikirjoitus 2012.*

”Onko vainaja nimeltään Jake Pritchard?” hoitaja kysyi. Ryan nyökkäsi. ”Tiedätkö hänestä mitään?” mies jatkoi. ”Mistä tunnet hänet?”

Viimein Ryan avasi suunsa. ”En tarkoittanut satuttaa Jakea”, hän änkytti hampaat kalisten. ”En voisi koskaan tehdä niin. Jake on paras ystäväni. Hän on veljeni.”

2

Eddie oli taas kerran nukkunut myöhään.

Hän tiesi, että kello oli yli yhdeksän, koska asunnossa oli hiirenhiljaista ja olohuoneen ikkunasta paistava aurinko oli ennättänyt jo korkealle. Hänellä ei ollut kiire mihinkään, ja Ryanin muhkealla sohvalla oli ihanaa loikoilla. Eddie oli nukkunut sikeästi ja unia näkemättä, mikä sekin oli ollut mahtavaa.

Ryanin kaksio oli pieni mutta kauniisti sisustettu, ja Eddie nukahti aina iltaisin kaupungin ääniin: kaduilla maleksivien nuorten nauruun, humalaisten huutoihin, kaukaisuudesta kantautuvaan hälytyssireenien ulvontaan ja mukulakivikatua ajavien autojen miellyttävään hurinaan. Kaikki nuo äänet kertoivat, että ympärillä oli muita ihmisiä – kokonainen yhteisö. Kallioharjanteen talossa sen sijaan oli yksinäistä, eikä siellä voinut kuunnella kuin lokkien kimeää kirkunaa ja rantaan lyövien aaltojen yksitoikkoista kohinaa. Edietä hävetti myöntää, että hän nukkui paremmin Ryanin sohvalla kuin omassa aviovuoteessaan.

Edie kiemurteli ulos makuupussistaan, käveli keittiöön ja pani kapselikahvin tulemaan. Keittiön ikkunasta avautui upea näkymä puutarhassa kasvavien pyökkien yli vastapäiseen puistoon ja sen takana kohoavalle Arthur's Seat -kukkulalle. Aina maisemaa ihaillessaan Edie tunsu sydämensä hypähtävän riemusta, koska joka puolella oli niin kaunista. Oli aivan toista oleskella Ryanin asunnossa yltäkylläisyyden ja vehreyden ympäröimänä kuin kököttää Jaken kanssa kallioharjanteen ränсистyneessä talossa alituisten rahahuolien piinaamana ja yhä toivottomammaksi käyvän avioliiton masentamana.

Edie palasi sohvalle kahvikuppi kädessään ja tarkisti puhelimensa. Jake ei ollut soittanut eikä liioin lähettänyt viestejä. Edie ei ollut kuullut puolisostaan pihastakaan yli kahteen päivään. Tavallisesti Jake olisi jo tähän mennessä ottanut häneen jollakin tavoin yhteyttä. Edie tunsu sisimmässään syyllisyyden pistoksen tajutessaan, ettei hiljaisuus haitannut häntä lainkaan. Jake oli viime aikoina ollut äänessä aivan tarpeeksi.

Edie tyhjensi kahvikuppinsa ja oli juuri aikeissa lähteä suihkuun, kun ovikello soi. Ryan oli varmaan palannut juoksulenkillään ja huomannut alaovella, että avaimet olivat jääneet kotiin. Edie painoi ovipuhelimen nappia päästääkseen Ryanin sisään ja avasi sitten asunnon ulko-oven. ”Sepä oli nopea lenkki”, hän huikkasi portaisiin ja odotti näkevänsä seuraavassa hetkessä Ryanin kasvot. Tulija ei kuitenkaan ollut Ryan, vaan rappusia nousi kaksi vakavailmeistä konstaapelia.

Edien sydän alkoi hakata, ja hänen oli otettava tukea ovenkarmista. ”Mistä on kysymys?” hän tiedusteli. Poliisit kertoivat, että kallioharjanteen talolla oli sattunut välikohtaus. ”Mitä on tapahtunut?” Edie kysyi, ja samassa hänen vatsaansa kouraisi voimakkaasti, aivan kuin hänen sisuskalunsa olisivat muljahtaneet ympäri. ”Onko siellä tapeltu?” Poliisit katsahtivat toisiaan yllättyneen näköisinä.

Konstaapelit ohjasivat Edien takaisin asuntoon ja sulki-
vat oven perässään. He kehottivat häntä istumaan sohvalle, jäivät itse seisomaan ja selittivät sitten, miksi olivat tulleet. Edien puolison Jake Pritchardin kimppuun oli käyty parisunnan yhteisessä kodissa. Jake oli saanut vakavia vammoja pään alueelle. Ensihoitajat eivät olleet yrityksistään huolimatta onnistuneet pelastamaan häntä, ja hänet oli todettu kuolleeksi jo paikan päällä. Ei ollut vielä selvää, miten tapahtumat olivat edenneet, mutta vaikutti siltä, että kyseessä saattoi olla pieleen mennyt ryöstöryitys.

Hetkeen Edie ei sanonut mitään. Hän kuunteli konstaapelien puhetta ja odotti koko ajan, että olisi havahtunut hereille näkemästään painajaisunesta. Hän kokeili puristaa kätensä tiukasti nyrkkiin, niin että kynnet painuivat terävästi kämmeniä vasten. Sitten hän nipisti itseään kämmenselästä, mutta poliisikaksikko ei suostunut katomaan. Vaikka Edie kuinka olisi halunnut, hän ei säpsähtänyt valveille painajaisen kourista. Tämä ei ollut unta vaan täyttä totta.

”Missä Ryan on?” hän sai viimein kysyttyä. ”Mitä hänelle on tapahtunut?”

Miehet vilkaisivat jälleen toisiaan. ”Tarkoitatteko Ryan Pearcea?” toinen heistä tiedusteli otsa rypyssä. ”Hän on asemalla antamassa lausuntoa. Juuri hän löysi aviomiehensä ja soitti hätänumeroon.”

”Ryan on siis kunnossa”, Edie sanoi. ”Eikö niin?”